

מ"ת 11952/06/14 - מדינת ישראל נגד מושיקו פרנקו

בית המשפט המחוזי בנצרת

24 יוני 2014

מ"ת 11952-06-14 מדינת ישראל נ'

פרנקו(עציר)

בפני כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא

מדינת ישראל
מושיקו פרנקו (עציר)

המבקשת
נגד
המשיב

נוכחים:

בשם המבקשת עו"ד דורית כשר

בשם המשיב עו"ד טנוס

המשיב באמצעות שב"ס

החלטה

ההליך:

נגד המשיב הוגש כתב אישום חמור במסגרתו מיוחסות לו העבירות הבאות:

1. **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. **ניסיון לנשיאת נשק ותחמושת** - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא + סיפא + סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

עתה מונחת בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

עובדות כתב האישום:

עמוד 1

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.1.2014 נהרג אחיו של המשיב, תומר פרנקו, במהלך פעילות משטרתית ללכידת גנבים, כאשר כח משטרת פתח באש כנגד מכונית אשר פרצה מחסום משטרת.

2. בעקבות אירוע הירי האמור גמלה בליבו של המשיב החלטה לפגוע בשוטר שי אביטן (להלן - "השוטר"), אשר לדעתו היה האחראי למות אחיו.
3. על מנת לממש את תכניתו, אסף המשיב מידע אודות השוטר ובני משפחתו ובכלל זה כתובת מגוריהם הקבועה ומקום הימצאו של השוטר מאז אירוע הירי, וכן פרטים שונים לגבי אישיתו של השוטר.
3. נוכח הקושי באיתורו של השוטר, אשר מטעמי בטיחות הוצא מביתו, החליט המשיב להצטייד ב"סם אונס" ובאקדח ולפגוע באישיתו של השוטר - ליצנית אירועים - פגיעה מינית או לירות בה באמצעות אקדח (להלן - "התכנון").
- המשיב פנה אל חברו, שמואל אשר (להלן - "שמוליק") ושיתף אותו ברצונו להצטייד בנשק. בעקבות פנייתו של שמוליק אל המשטרה, הוחלט להפעילו על מנת לסכל את התכנון (להלן - "ההפעלה").
4. במסגרת ההפעלה, ביום 29.5.2014 נפגשו שמוליק והמשיב עם שוטר סמוי שהזדהה בשם "חוסין", בפניו ציין המשיב כי הוא מעוניין לרכוש אקדח על מנת לפגוע בשוטר שפגע באחיו. חוסין והמשיב סיכמו ביניהם כי אדם מטעמו של חוסין ייצור קשר עם המשיב ויספק עבורו אקדח.
5. ביום 30.5.2014, בהתאם לסיכום בין חוסין והמשיב, יצר שוטר סמוי נוסף קשר טלפוני עם המשיב והזדהה בפניו כ"עאבד", אשר נשלח מטעמו של חוסין, ובין הצדדים נקבעה פגישה.
6. הפגישה בין הצדדים התקיימה באותו יום בטבריה, ברכבו של עאבד, אשר לאחר שיחה קצרה עם המשיב ירד מהרכב, הוציא מצמחיה בקרבת מקום שקית, ובה אקדח ותחמושת (להלן "השקית") ושב עימה לרכב. עאבד הוציא מהשקית אקדח מסוג "FN" וכן מחסנית והציג אותם בפני המשיב ולאחר מכן החזירם לשקית ומסר אותה לנאשם אשר מצידו שיתף את עאבד בכעסו על המשטרה ועל נסיבות מותו של אחיו, וסיפר כי הוא אוסף מידע לגבי מקום הימצאו של השוטר.
- המשיב נטל את השקית לידיו ובטרם עלה בידו לעזוב את הרכב הוא נעצר בידי כח משטרת שהיה במקום.
7. על פי עובדות אלה טוענת המאשימה כי המשיב ניסה לפגוע באדם בכוונה לגרום לו חבלה חמורה, באמצעות נשק, וכן ניסה לשאת אקדח ותחמושת בלא רשות על פי דין.

טענות הצדדים:

טיעוני המבקשת:

8. ב"כ המבקשת מפנה לחומר הראיות הקושר את המשיב לעבירות המיוחסות לו, והכולל את עדויותיהם של שני השוטרים הסמויים - חוסיין ועאבד, סרטון בו מתועד המשיב נוטל לידיו שקית ובה מחסנית ואקדח וכן עדותו של שמוליק וההקלטה שהוא ערך. בנוסף, מציין ב"כ המבקשת כי השוטר, אשר הזדהה בפני המשיב כחוסיין, מכחיש את טענתו של המשיב לפיה במסגרת הפגישה ביניהם ביקש המשיב לרכוש אצבע חשיש ומדגיש כי הם דיברו במפורש על אקדח הדרוש למשיב כדי לפגוע בשוטר שפגע באחיו. ב"כ המבקשת ציין כי השיחה שהתקיימה בין המשיב לחוסיין לא הוקלטה משום שלא מדובר בהפעלה של סוכן עברייני, אלא בשוטר אותו מתכוונת המבקשת לזמן לעדות.
9. לטענת ב"כ המבקשת, התיעוד החזותי של מסירת הנשק מידי עאבד למשיב מפרך את גרסתו של המשיב כי הגיע במטרה לרכוש סמים, כאשר בתיעוד האמור נראה בבירור כי המשיב אינו מוחה למראה המחסנית והאקדח שהוצגו לו בידי עאבד, אלא מהנהן בהסכמה ולאחר מכן נוטל לידיו את השקית עם כלי הנשק.
10. מוסיף ב"כ המבקשת וטוען כי עברו הפלילי העשיר של המשיב, הכולל 16 הרשעות קודמות ורישום נוסף ללא הרשעה - בעבירות רכוש, אלימות, תקיפת שוטר הפרת חובה חוקית ועוד - מלמד על מסוכנותו הגבוהה.
- בנוסף, מציין ב"כ המבקשת את חששה של אשתו של השוטר מהמשיב ובנסיבות אלה, לטעמו, אין כל חלופה שיהא בה כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב.

טיעוני הסניגור

11. לעומתו, סבור ב"כ המשיב שחומר הראיות שבידי המבקשת אינו מקים תשתית לביסוס עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בנוסף, ב"כ המשיב סבור שהגם שישנן ראיות בחומר החקירה לביצוע עבירה של ניסיון לנשיאת נשק, עצמתן של אותן ראיות חלשה ועל כן, לטענתו, מוצדק כבר בשלב זה להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר שתהא בפיקוחן של בת זוגו של המשיב והגב' רחל מלכה, בנצרת עילית.
12. עוד טוען הסניגור כי חומר הראיות נשען בעיקרו על עדותו של שמוליק - חברו של המשיב, אשר היה בעל עניין בהפללתו. שכן, הוא הגיע להסדר טיעון במסגרת הסכם סוכן שערך עם המשטרה, באשר לעבירה בגינה הועמד לדין. עובדה היא כי אותו שמוליק, המציא הקלטה חלקית ביותר באשר לדברים שנאמרו ע"י

המשיב. שמוליק הוא שפיתה את המשיב להיפגש עם סוכנים משטרתיים אחרים ואלה ניצלו את מצבו הנפשי הקשה של המשיב כדי להביאו לביצוע העבירות. עבירת הנשק הייתה יזומה ע"י הסוכן הידוע בשם "חוסין". המפגש בין אותו "חוסין" לבין המשיב לא תועד כראוי ולא נעשה כל מזכר באשר לאי התיעוד. "חוסין" עצמו מעיד כי הוא זה שיזם והציע למשיב אקדח במחיר אפסי.

13. לטענת המשיב, הוא נפגש עם הסוכן המכונה "עאבד", רק לצורך קבלת סם מסוג חשיש. הוא נדהם כאשר ראה את האקדח ובטרם הספיק להתנגד לקבלתו, נלכד ע"י השוטרים.

14. טענה נוספת שבפי הסניגור הינה כי המעשים המיוחסים למשיב אינם מגיעים לדרגת ניסיון לביצוע עבירה, ככל שהם מתייחסים לעבירה שלפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין. המדובר לכל היותר במעשה הכנה ולא מעבר לכך.

חומר הראיות:

15. המשיב נלכד בתוך מכוניתו של הסוכן המכונה "עאבד", כאשר קיבל אקדח מידי אותו סוכן. מעשה מסירת האקדח מתועד בצורה ברורה בסרט מצלמת הווידאו שהותקנה בתוך אותה מכונית (ראה דיסק מ"ט 633/14). בסרט רואים אנו בבירור רב כיצד זה מציג הסוכן את המחסנית והתחמושת ולאחר מכן את האקדח. המשיב מתבונן באשר הוצג בפניו, מהנהן בראשו בהסכמה, ואומר: **"שים בשקית"** ולאחר מכן: **"יאללה תן"**. לא רואים אנו בסרט זה את אשר טוען המשיב, כאילו הופתע לראות את כלי הנשק, כיוון שסבר שהינו בא לקבל אצבע חשיש. הוא נחזה כמי שצופה בסחורה שהוצגה בפניו, ללא כל שמץ של תדהמה, מאשר בהנהון ראש כי הינו חפץ בסחורה זו, ומבקש כי תימסר לו. עובדה היא כי הוא אף נטל את השקית בה הוסלקו האקדח והתחמושת. לו אכן ביקש לקבל סם ולא נשק, סביר היה להניח כי היה דוחה את הסוכן ולא נוטל את השקית מידיו. ודאי שגם לא היה מהנהן בראשו לאות הסכמה ומבקש כי האקדח יוחזר לשקית והשקית תינתן לו.

עצם העובדה, כי המשיב נטל את השקית אף מלמדת על חולשת טענתו באשר להיות השוטרים משום סוכנים מדיחים. אם אכן אלה הדיחווה לקבל נשק, מדוע זה טוען הוא כיום שסבר שהוא בא לקבל סם. התנהלותו מלמדת כי אכן הוא חפץ בנשק (בטענתו באשר להיות השוטרים סוכנים מדיחים אדון בהמשך).

16. תחילתו של חומר הראיות הינו בשתי ידיעות מודיעיניות אשר נמסרו למשטרה באשר לכוונותיו של המשיב לפגוע בשוטר. ידיעה מודיעינית אחת, שאין לה המשך בחומר הראיות, התייחסה לסיכון הטמון לשוטר שירה באחיו של המשיב. ידיעה זו אינה חלק מחומר הראיות, אולם יש בה ללמד על הרקע. בחומר הראיות מצויות ראיות רבות, כגון עדויותיהן של שכנותיו של השוטר ואשתו, באשר לסיכון שארב לשוטר, ולאבטחה שהוצבה ליד ביתו. אף המשיב עצמו מעיד על כך בחקירתו.

הידיעה השנייה באה מפיו של שמוליק. שמוליק הלז הינו חברו של המשיב, אשר לדבריו היה המום מדברים

ששמע מפי המשיב, לפיהם בכוונתו לפגוע באשת השוטר. הדברים מפורטים בהודעתו של שמוליק מיום 3/6/14. לפי דברים אלה, בא אליו המשיב, סיפר לו כי השוטר נמצא מחוץ לארץ, ועל כן, הוא יפגע באשתו של אותו שוטר, העובדת כליצנית. הוא יזמנה באמתלות, יסממה באמצעות סם אונס ולאחר מכן, ירה בה. עדותו של שמוליק מגובה בהקלטה שהקליט את המשיב, בה עולה כי בכוונתו לפגוע בה לאחר שישים לה דבר מה בכוס (ראה מוצג המסומן באות מ"ב). נכון כי הקלטה זו, הינה חלקית, אולם יש בה משום ראיה תומכת בעדותו של שמוליק. טון הדברים בה ברור ומלמד על כעסו של המשיב ורצונו לפגוע בשוטר באמצעות פגיעה באשתו.

17. שמוליק הוא שקישר בין המשיב לבין סוכן המשטרה המכונה "חוסין". "חוסין", ששמו האמיתי הינו תמיר רחאל והינו שוטר במשטרת ישראל, נפגש עם המשיב בסיפור כיסוי כי הינו סוחר סמים שהיה חבר של אחיו המנוח של המשיב. מדבריו של "חוסין" עולה כי המשיב אמר לו שהוא מתכוון לפגוע בשוטר. הסוכן אמר לו שהוא מבין שהוא מחפש אקדח כדי לפגוע בשוטר והמשיב ענה כי אכן כך הם הדברים, אלא שאין לו ממון כדי לשלם עבור האקדח. הסוכן הציע לדבריו למשיב כי ישיג לו אקדח ובתמורה הוא ישתתף עמו במעשי הברחת סמים מהדרום. בסוף הפגישה סוכם, כי למחרת היום ישלח מישהו מטעמו של אותו "חוסין" על מנת להביא את האקדח למשיב. חוסין מעיד, אמנם בתשובה לשאלה מדריכה, כי הבין מהמשיב שהוא מתכוון לפגוע בשוטר שירה והוא הולך לפגוע בו כמו שהוא פגע באחיו.

18. למחרת היום נפגש כאמור המשיב עם הסוכן השני המכונה "עאבד" אשר גם הוא שוטר ששמו טליע אבו גנב. "עאבד" הנ"ל התקשר למשיב, והשיחה מתועדת בסרט הוידאו, ותיאם איתו את המפגש ליד הנקודה בה הוסלק על ידו האקדח שנמסר למשיב. כעבור מספר דקות הגיע המשיב למקום ונכנס לתוך הרכב. שם התפתחה שיחת חולין בין השניים, בה קיללו השניים את המשטרה בגין מעשה הריגתו של אחיו של המשיב. הסוכן ניסה לברר את כוונותיו של המשיב אולם זה היה קצת "נעול" ואמר כי כבר אמר ל"חוסין" מה בדעתו לעשות. או אז הוא אמר לסוכן שהוא יורד להביא את "הדבר או את השקית", ואכן רואים אנו כי הוא נטלו מבין השיחים באזור, הניחו בין רגליו על השטיח והראה למשיב את תוכן השקית. המשיב לא רצה ליטול את האקדח ביד, אלא ביקש כי האקדח ייעטף. (בסרט הוידאו רואים אנו כי המשיב אומר לעאבד: "שים בשקית" ולאחר מכן עאבד מסר את השקית למשיב והמשיב נטל אותה). יש לציין כי במהלך פגישה זו לא אמר המשיב דבר באשר לכוונתו מה יעשה באקדח שקיבל.

19. עד כאן עיקרן של הראיות. מדובר בראיות גולמיות, המלמדות על כך שהמשיב חפץ לפגוע בשוטר או באשתו ומתעדות את מעשה מסירת האקדח לידי המשיב. על משמען של ראיות אלה ועל משמעם של העדים נסובות טענותיו של הסניגור.

דיון - על מעמדם של העדים:

20. אין ספק, כי העדים אשר עיקר חומר הראיות נסוב על עדותם, הינם עדים שאינם חפצים ביקרו של המשיב. מצד אחד מצוי לנו שמוליק, שאולי היה חברו הטוב של המשיב, אולם יודעים אנו כי עקב מסירת המידע אודות המשיב, הוא זכה לטובת הנאה המפורטת בהסכם הפעלת הסוכן מיום 3/6/14, המצוי בחומר הראיות. שני העדים האחרים הינם אנשי משטרה.

השאלה שהוצבה לפני ע"י הסניגור הינה האם עדותם של עדים אלה מהווה עדות מטעם, או שמא יש בה תיעוד אמיתי של מעשיו של המשיב, דברים שאמר ועשה וביטוי לכוונותיו.

הסניגור מלין אף על העובדה כי שמוליק, שהגיע עם המשיב למפגש עם "חוסין", לא שמע כלל דיבורים על נשק והמשיב לא אמר לו דבר כי אכן סיכם עם "חוסין" כי זה יספק לו נשק.

21. המסקנה, כי שמוליק ואנשי המשטרה החליטו "לתפור" למשיב תיק, אינה עולה מחומר החקירה. נכון אמנם כי חומר החקירה אינו כולל את כל הדברים אשר הסניגור סבור היה כי יושמעו ויאמרו, אולם זה טיבו של חומר חקירה. העדים מוסרים את אשר שמעו וראו ולא את אשר מצפים מהם אנשי המשפט כי ישמעו ויאמרו. העדויות המצויות בפנינו מובילות לכיוון אחד: שמוליק שמע את המשיב מביע כוונות לפגוע בשוטר באמצעות פגיעה קשה באשתו. שמוליק חיבר את המשיב עם הסוכן המכונה "חוסין". זה שמע מפי המשיב על כוונתו זו. נכון אמנם כי השוטר שאל את המשיב אם ברצונו להשיג אקדח לצורך מימוש כוונותיו, אולם שאלה זו הינה המשך להבעת הכוונות של המשיב. לא נמצא לנו כי "חוסין" הוא אשר הדיח את המשיב לבצע את הפגיעה באשת השוטר. כוונה זו גמלה באופן עצמאי אצל המשיב. כידוע, הפעלת סוכנים ע"י המשטרה הינו הליך חקירה מוכר ככלי נשק הכרחי ולגיטימי במלחמה נגד הפשע החמור [ראה ע"פ 470/83 מורי נ' **מדינת ישראל** (9/1/1985)]. אמנם, נאמר כי אסור שהפעלת הסוכן תהא לצורך פיתויו של החשוד לעבור עבירה שאחרת לא הייתה נעברת, אך המשטרה רשאית להצמיד סוכן מדיח לאדם, כאשר בידה מידע אמין, ממנו ניתן ללמוד על כוונתו של החשוד לבצע עבירות. על בית המשפט להשתכנע כי המדובר באדם חף מפשע שרק מעלליו של הסוכן הביאו אותו לידי עבירה, על מנת שניתן יהיה לזכותו מביצוע עבירה. סוגיה זו אינה לשלב זה של הליך המעצר [ראה בש"פ 4976/00 רבאח נ' **מדינת ישראל** (2/11/2000)].

22. נוכח האמור, סבורני כי חומר הראיות שלפנינו, די בו, לשלב זה של הליך המעצר, כדי ליצור תשתית מוצקה לשם הקביעה כי אכן קיימת תשתית ראיתית, אשר לו תעמוד במבחן שמיעת הראיות בהליך העיקרי, יש בה כדי להביא להוכחת העובדות נשוא כתב האישום.

ניסיון או מעשה הכנה בלבד:

נראה לי כי קיים טעם רב בטענתו של הסניגור באשר לטענתו כנגד אישומו של המשיב בעבירה של חבלה

בכוונה מחמירה. השאלה אשר הונחה לפתחי מתייחסת לסיווג מעשיו של המשיב והאם חצה את הגבול שבין מעשה הכנה לביצוע עבירה לבין הניסיון לביצועה של העבירה. כידוע, "היסוד העובדתי של עבירת הניסיון מחייב אפוא עשיית מעשה שהוא חוליה במעשים המתבצעים לקראת השגת העבירה המושלמת, מעשה היוצא מגדר הכנה ומקדם את המבצע לקראת השלמת העבירה שלביצועה הוא שואף" (ע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 516, 501 (2001)).

נשאלת השאלה אם בענייננו, אכן עצם רכישת האקדח מהווה מעשה הכנה בלבד, או שיצאה מגדר הכנה ולגדר השלמת העבירה המוגמרת לא הגיעה. כפי שמצאנו בע"פ 5150/93 סריס נ' מדינת ישראל(15.3.1994):

"המאפיין התנהגות זו, שהיא ביטוי התנהגותי, המהווה חוליה בשרשרת חוליות התנהגותיות מתאימות שהיו מוליכות להשלמת היסוד ההתנהגותי אלמלא הופסקו".

על המבחנים באשר לקביעת קו הגבול, בין מעשה ההכנה לבין הניסיון, נשברו קולמוסים רבים בפסיקה (ראה למשל ע"פ 297/11 סעידי נ' מדינת ישראל (22.7.2013)). סבורני כי התווית הקו ההולם, תקבע ע"י בית המשפט הדין בתיק העיקרי, על סמך הראיות אשר יישמעו בפניו. לשלב זה דייני בחומר הראיות הגולמי, אשר עמד לנגד עיניי. חומר זה מלמד על כוונתו הנחרצת של המשיב לבצע עבירה של פגיעה בכוונה מחמירה באשת השוטר, ועל כך שהוא החל לבצע פעולות פיזיות לשם השלמתה של אותה עבירה, בכך שהצטייד באקדח.

23. סבורני, כי גם אם יקבע המותב הדין בתיק העיקרי כי פעולת ההצטיידות באקדח לא יצאה מגדרם של מעשי ההכנה, ולא נכנסה אל תחומי ביצוע העבירה המושלמת, הרי גם מעשי העבירה בנשק, יש בהם, כשלעצמם, ליצור תשתית ראיית הולמת המקימה עילת מעצר כנגד המשיב. כידוע, לעבירות בנשק קיים מדרג, כפי שהותווה ע"י כב' השופט ברך עוד בב"ש 625/82 אבו מוך נ' מדינת ישראל (16/8/82). נקבע כי ברף העליון של עבירות אלה ניצבות עבירות של החזקת נשק לשם ביצוע מעשים המיועדים לפגוע בביטחון המדינה או בביטחון הציבור ומעשי החזקת נשק לשם ביצוע עבירה פלילית ספציפית כגון רצח, שוד, התפרצות וכו'. סבורני כי מעשה הניסיון לרכישת הנשק במקרה שלפנינו, נועד אכן לביצוע עבירות המצויות בתחומן של שתי הקטגוריות העליונות במדרג כפי שצוינו לעיל. מדובר בעבירות חמורות מאין כמותן.

24. הפסיקה באשר למעצרו של מבצעי עבירות בנשק, הינה חד משמעית:

"לעבירות הנשק חומרה מיוחדת. מאדם המחזיק בנשק שלא כדין נשקפת מסוכנות, על אחת כמה וכמה כאשר החזקה זו איננה קצרת זמן אלא מתקיימת לאורך מספר חודשים כבמקרה שלפנינו. לא אחת עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת רף מחמיר

כלפי עבירות נשק, גם כלפי אלו המצויות לכאורה בשלבים נמוכים יחסית של המדרג (וראו הסקירה המקיפה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, בעמ' 31 - 34). בע"פ 5604/11 נאסר נ' מדינת ישראל (5.10.2011) נאמר באשר לעבירת החזקת נשק כי היא "מקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת". [ע"פ 7241/12 טאטור נ' מדינת ישראל (12.2.13)].

על כן, הלכה היא כי מעורבות בעבירות נשק מעידה היא על מסוכנות רבה, שרק בנסיבות חריגות ובמקרים יוצאי דופן, ניתן יהיה להפיגה אף בחלופת מעצר (ראה בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מדינת ישראל (30.12.2003) וכן בש"פ 817/09 דראר נ' מדינת ישראל (1/3/09)).

עבירת הנשק הינה עבירת ביטחון וכזאת, מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי ס' 21 (א) (1) (ג) (2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 [ראה בש"פ 5874/10 דרווש נ' מדינת ישראל (1/9/10)].

25. על כן, במקרה שלפנינו, בין אם נקבל את טענות המאשימה, לפיהן יש מקום להרשעת המשיב, הן בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות והן בעבירה של נשק, ובין אם נקבע כי ניתן להאשים את המשיב אך ורק בעבירה הקשורה לנשק, הרי בשני המקרים, מצטרף ליסוד העובדתי אף היסוד הנפשי של רצון לעשות שימוש בנשק לצורך גרימת פגיעה חמורה באשתו של שוטר, שהינו עובד ציבור, רק מחמת העובדה שהינה נשואה לאותו שוטר, ומחמת העובדה שהרצון לפגוע באותו שוטר באמצעות אשתו, נעוץ בפעולות שביצע השוטר במסגרת עבודתו. יסוד נפשי זה מעיד על מסוכנות חריגה. כאמור, די שיסוד נפשי זה יצטרף לעבירת הנשק, כדי ללמדנו על החומרה היתרה שיש לייחס לעבירה העומדת במדרג העליון של עבירות אלה.

בנסיבות אלה, סבורני כי לא רק שקמה עילת מעצר נגד המשיב, אלא שלא תימצא דרך להפיג את מסוכנותו של המשיב על דרך של שחרור וקביעת תנאים.

26. על כן אני קובע כי המשיב יעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה והודעה היום כ"ו סיוון תשע"ד, 24/06/2014 במעמד הנוכחים.

בנימין ארבל, סגן נשיא

מירב

הוקלדעלידימירבריבן